

Automobilista Zawodowy

Organ Związku Zawod. Automobilistów R. P. (Sekcja Zw. Zaw. Transportowców)
Redakcja i Administracja KATOWICE, ul. Wojewódzka 50 / Tel. 11-16 / Konto P. K. O. 303944

Ustawa o czasie pracy w przemyśle i handlu

Podajemy wyjątki z ustawy o czasie pracy, (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 94, poz. 734), która obowiązuje od dnia 1 stycznia 1934 r.

Czas pracy wynosi bez wliczenia przerw odpoczynkowych najwyżej 8 godzin na dobę i nie może przekraczać 48 godzin na tydzień.

Za czas pracy uważa ustawa liczbę godzin, przez które pracownik obowiązany jest na mocy umowy pozostawać w zakładzie pracy lub poza nim do rozporządzenia kierownika robót.

Przewiduje wsk. (art. 5), że umowy zbiorowe mogą regulować czas pracy osób, zatrudnionych w zakładach, w których praca jest uzależniona od pory roku i warunków atmosferycznych, w sposób odmienny, niż to czynią przepisy ustawy, pod warunkiem jednakże, że postanowienia tych umów nie będą zawierały niekorzystnych dla pracownika odstępstw od tych przepisów.

Podlegające ustawie zakłady pracy obowiązane są prowadzić dla każdego pracownika osobne wykazy godzin nadliczbowych z oznaczeniem należnej za nie płacy.

Art. 10 zakazuje pracy w niedzielę i dni świąteczne, ustawą oznaczone.

Pracownicy, którzy pracują w niedzielę, muszą otrzymać wzamian wolny dzień w tygodniu (Art. 13).

Art. 14 zakazuje pracy nocnej od 9 wieczór do 5 rano, a w zakładach, pracujących na dwie zmiany — od 10 wieczór do 4 rano. Art. 15 dopuszcza pracę nocną we wszelkich zakładach o ruchu ciągłym.

Art. 16 brzmi: „Praca w godzinach nadliczbowych, ...ma być wynagradzana co najmniej 25% dodatkiem do pracy normalnej. Za godziny nadliczbowe ponad 2 godziny dziennie oraz za pracę w godzinach nadliczbowych, przypadających na noc lub w niedzielę i święta, dodatek ten ma wynosić co najmniej 50%. Przy pracy akordowej dodatki powyższe będą obliczane na podstawie płacy za czas, o ile ich umową w danym zakładzie inaczej nie unormowano“.

Art. 17 przewiduje przerwę po każdym 6 godzinach pracy, nie krótszą, niż jednogodzinna, kiedy to pracownik może opuścić miejsce pracy (wyjątek stanowią zakłady o ruchu ciągłym oraz te, w których z powodu natury pracy pracownik nie może opuścić miejsca pracy).

Ustawa o urlopach dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu

Ustawa o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1933 r.

Nr. 94, poz. 735), która obowiązuje od dnia 1 stycznia 1934 r. w streszczeniu przedstawia się jak następuje:

Ustawa przyznaje prawo do korzystania co rok z płatnego urlopu wszystkim pracownikom — z wyjątkiem pracowników przedsiębiorstw sezonowych, w których praca trwa krócej niż 10 miesięcy w roku. Przepisy ustawy nie podlegają zakłady przemysłowe, rzemieślnicze, zatrudniające 4 lub mniej pracowników.

Prawo do korzystania z płatnego 8-dniowego urlopu przysługuje pracownikom, o ile ich praca trwa bez przerwy rok w danym przedsiębiorstwie, i 15-dniowego, o ile trwa bez przerwy 3 lata. Przez dni urlopowe należy rozumieć kolejno po sobie następujące dni kalendarzowe, poczynając od ostatniego dnia pracy.

Pracownicy młodociani, poniżej lat 18, korzystają po roku pracy nieprzerwanej, z 14-dniowego urlopu. Z takiegoż urlopu korzystają terminatorzy i uczniowie, nie wyłączając zakładów, zatrudniających do 4 pracowników.

Wszystkim pracownikom, pracującym umysłowo, po półrocznej nieprzerwanej pracy przysługuje urlop 2-tygodniowy, po rocznej zaś — 1-miesięczny urlop płatny nieprzerwany.

Nieczynności w zakładzie pracy wskutek choroby, nieszczęśliwego wypadku, oraz z powodu powołania pracownika do ćwiczeń wojskowych, nie uważa się za przerwę w umowie pracy, pozbawiającą lub ograniczającą prawa pracownika do korzystania z urlopu.

Pracownik traci prawo do urlopu, jeżeli sam rozwiązał umowę pracy lub jeżeli rozwiązanie to nastąpiło z powodów, które przedsiębiorcy dają prawo do rozwiązania umowy pracy bez uprzedniego wypowiedzenia. Pracownik traci prawo do otrzymania wynagrodzenia za czas urlopu, o ile w czasie urlopu będzie zarobkowo pracował w innym przedsiębiorstwie.

Urlopowany w myśl ustawy otrzymuje za czas urlopu wynagrodzenie takie, jakie otrzymałby, gdyby w tym okresie był zatrudniony. O ile praca odbywa się na akord lub od sztuki, wynagrodzenie za czas urlopu określa się na podstawie przeciętnego wynagrodzenia pracownika w ciągu trzech poprzedzających bezpośrednio urlop miesięcy.

Pracownikom przyznaje się prawo wzajemnego porozumienia się co do kolejności korzystania z urlopów; listy urlopowe uzgadniają pracownicy z zarządem przedsiębiorstwa, — w razie nieosiągnięcia zgody decyduje obwodowy inspektor pracy.